

Nadere bepalingen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849.

lingen over den voor den afkoopprijs aangenomen maatstaf ziet de Regering geene aanleiding tot een gewijzigd voorstel; te minder daar dezelfde maatstaf, behalve in het Burgerlijk Wetboek, ook voorkomt in art. 46 der onteigeningwet en in art. 2 der wet tot afkoop van tienden bij het Kroondomein. Korthedshalve zij overigens nopens deze en andere bij dit artikel gedane vragen verwezen naar de Memorien van Toelichting der in de zittingen van 1861—1862 (LXXVII, n°. 3) en 1862—1863 (XXXIV, n°. 3) ingediende ontwerpen.

Dat onder de „vijftien laatste jaren” ook begrepen is het loopende jaar waarin de vordering tot afkoop geschiedt, schijnt niet onduidelijk. Art. 5 strekt juist om alle verwarring bij de taxatie te vermijden. Wanneer in de laatste vijftien jaren geene tiendbare vruchten zijn geteeld, vindt, gelijk herhaaldelijk is te kennen gegeven, het laatste lid van het artikel zijne toepassing.

De bewoordingen daarvan zijn met voordacht zoo algemeen gesteld, dat het kan worden aangewend in alle gevallen waarin de afkoopprijs niet volgens de vorige zinsneden te bepalen is.

Art. 4. Deze bepaling komt reeds voor in het door de Tweede Kamer aangenomen art. 3 van het ontwerp van den Minister OLIVIER en in alle latere ontwerpen. Het geldt hier alleen geschillen over de waarde der tiend en de regeling van den afkoop. Vraagstukken van eigendomsrecht zullen daarbij zelden te pas komen. Het is intusschen mogelijk dat de gedaagde ontkent dat de eischer eigenaar is van het tiendplichtig land, en uit dien hoofde tegenwerpt de exceptie *tibi non competit actio*. Maar ook in dat geval zal de uitspraak over deze exceptie, die alleen geldt tusschen partijen in het geding tot afkoop, geen onherroepelijke beslissing over den eigendom van den grond bevatten. Daarenboven is het altijd aan bezwaar onderhevig de beantwoording der vraag: of de regter al of niet in het hoogste ressort regt doet, niet zoozeer afhankelijk te stellen van de actie, als van de daartegen gevoerde verdediging.

Art. 5. Onder art. 3 is het doel dezer bepaling reeds aangewezen. Daar in art. 8 het tijdstip der overschrijving van den titel van afkoop en hier dat van de instelling der vordering bepaald wordt, bestaat geene tegenstrijdigheid.

Art. 11. Bij geregtelijken, evenzeer als bij minnelijken afkoop, kan verzet plaats hebben, en alzoo wegens benadeeling der hypotheekhouders de afkoop van onwaarde worden verklaard.

De regten van derden behooren onderscheiden te blijven van het geding tot afkoop. Met de gedachte om de hypothecaire schuldeischers reeds dadelijk in het geding te roepen, kan men zich niet vereenigen, daar dit geene vereenvoudiging der procedure zoude zijn, maar tot noodloozen omhaal zou leiden, vooral wanneer het aantal der hypotheekhouders groot is. De voorgedragen regeling heeft overigens veel overeenkomst met het algemeen regtsmiddel van verzet door derden.

Art. 14. Zijn er geregtigden, die vreezen met den voorgenen afkoop der tiend onbekend te zullen blijven, zij hebben dan slechts hun regt aan den hypotheekbewaarder te doen beteekenen dadelijk bij het in werking treden der wet; de vrijdom van kosten, in art. 22 verleend, maakt dit gemakkelijk.

Met voordacht is de bepaling van art. 3 hier niet overgenomen, gelijk blijkt uit de toelichting ad art. 13 van het in de zitting 1861—1862 ingediend ontwerp. De regter behoeft in den regel tot waardering dezer lasten geenszins de voorlichting van deskundigen, en zoo noodig kan art. 222 van het Wetboek van Burgerlijke Regtsvordering worden ingeroepen. Ook voor zoover uit de opbrengst der schuldpligtigheid onderhoudskosten moeten worden voldaan, schijnt eene tijdruimte van vijftien jaren voldoende tot bepaling van een billijk gemiddeld bedrag.

Art. 16. Van zoodanige rangregeling als in art. 551 en volg. Burgerlijke Regtsvordering vermeld wordt, kan hier geen sprake zijn; intusschen zijn de daar gestelde regelen zooveel mogelijk gevolgd. Het schijnt onnoodig elders van voorrang te gewagen dan aan het slot van art. 18.

Art. 20. Daar deze voordragt de *bevoegdheid* maar geenszins de *verplichting* tot afkoop regelt, mag het billijk heeten, op het voetspoor van alle vorige ontwerpen, den pachter de vrijheid te laten tot de hier vermelde keuze.

De keus behoort geschied te zijn ten tijde dat gewoonlijk de schuldpligtigheid wordt voldaan; eene uitdrukkelijke wetsbepaling dienaangaande kan gemist worden.

De Minister van Justitie,

J. A. JOLLES.

[42. 1.]

KONINKLIJKE BOODSCHAP, *ingekomen in de zitting van den 28sten September 1872.*

MIJNE HEEREN!

Wij bieden U hiernevens ter overweging aan een ontwerp van wet, houdende nadere bepalingen omtrent het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40).

De toelichtende memorie, die het wets-ontwerp vergezelt, bevat de gronden waarop het rust.

En hiermede, Mijne Heeren! bevelen Wij U in Godes heilige bescherming.

's Gavenhage, den 27sten September 1871.

WILLEM.

Aan

van de Tweede Kamer der Staten-Generaal.

[42. 2.]

ONTWERP VAN WET houdende nadere bepalingen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40).

WIJ WILLEM III, ENZ.

Allen, die deze zullen zien of hooren lezen, salut! doen te weten:

Alzoo Wij in overweging genomen hebben, dat het noodig is om, ook in verband met de intrekking der wettelijke verordeningen omtrent het regt van patent, nadere voorschriften vast te stellen omtrent de heffing van het vuur-, ton- en bakengeld, geregeld bij de wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40);

Zoo is het dat Wij, den Raad van State gehoord en met gemeen overleg der Staten-Generaal, hebben goedgevonden en verstaan, gelijk Wij goedvinden en verstaan bij deze:

Art. I.

Het vuur-, ton- en bakengeld, vermeld in het tarief van art. 11 der wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40), voor de binnenstoombooten en andere rivier- of binnenvaartuigen, is verschuldigd naar hunne scheepsruimte, voor elke ton van één kubieken meter.

Het aantal tonnen dier scheepsruimte wordt echter verminderd met één derde voor de plaats die wordt ingenomen door de mast- en pompokers, kabelstellingen, roeven, dekken, roeibanken enz.

Voor de stoombooten wordt bovendien afgetrokken de ruimte der werktuigkamers, mits daarin geen goederen geladen worden.

Gedeelten eener ton worden verwaarloosd.

Art. 2.

De belastbare scheepsruimte der binnenstoombooten en andere rivier- of binnenvaartuigen wordt bij de betaling van het vuur-, ton- en bakengeld door de schippers zelve opgegeven.

Art. 3.

De schippers kunnen de belastbare scheepsruimte der voormelde vaartuigen te hunnen koste doen opnemen door een Rijks-scheepsmeter.

De wijze waarop de meting geschiedt en de kosten daarvoor in rekening te brengen worden door Ons geregeld.

Art. 4.

Van de voormelde meting geeft de scheepsmeter aan den schipper een door hem onderteekenden meetbrief af, waarin, behalve de dag der meting, vermeld zijn de lengte, wijde, holte en belastbare scheepsruimte van het gemeten vaartuig en voorts zoodanige verdere bijzonderheden als ter onderkenning van het vaartuig noodig zijn.

Art. 5.

De Rijks-scheepsmeters en de ambtenaren belast met het toezigt op de scheepsmetingen, zijn bevoegd, om ook zonder aanvraag van den schipper de binnenstoombooten en andere rivier- of binnenvaartuigen te meten of te hermeten.

Zij dragen echter zorg dat daardoor de reis van het vaartuig niet wordt belemmerd en vorderen daarvoor geene ontlossing van goederen. Weigering of verhindering van toegang tot het vaartuig wordt gestraft met eene boete van vijf en twintig gulden.

Wordt bij eene hermeting verschil bevonden met den inhoud van den meetbrief, dan wordt dit stuk gewijzigd bij eene verklaring, daarop te stellen door den ambtenaar die de hermeting verrigt.

Art. 6.

Al wie voor eene binnenstoomboot of ander rivier- of binnenvaartuig het vuur-, ton- en bakengeld betaald heeft voor een minder getal tonnen dan de belastbare scheepsruimte bedraagt, wordt gestraft met eene boete van minstens drie en hoogstens zes maal het bedrag van het te min betaalde.

Deze boete is echter niet van toepassing voor het geval dat de betaling is geschied overeenkomstig den inhoud van een geldigen meetbrief.

Art. 7.

Behoudens het bepaalde bij de laatste zinsnede van art. 5 dezer wet blijven de meetbrieven geldig zoolang de vaartuigen, waarvoor zij zijn afgegeven, geene verandering ondergaan waardoor de belastbare scheepsruimte grooter wordt en overigens overeenkomen met de omschrijving in de meetbrieven vermeld.

Verandering van den naam van het vaartuig ontnemt den meetbrief zijne geldigheid niet, wanneer die verandering door een scheepsmeter op dat stuk is aangegeekend.

Art. 8.

De meetbrieven, afgegeven ingevolge de bepalingen der wet van 22 April 1852 (*Staatsblad* n°. 61), worden gelijkgesteld met de meetbrieven volgens de tegenwoordige wet uitgereikt.

Art. 9.

Met wijziging in zoover der artt. 10 en 11 van de meergenoemde wet van 13 Augustus 1849, wordt het binnen vuur-, ton- en bakengeld voor de binnenstoombooten, die uitsluitend tot vervoer van goederen gebedigd worden, bepaald op vijfmaal het bedrag, verschuldigd van de binnenvaartuigen geen stoombooten zijnde.

Voor de toepassing van art. 12 der evengenoemde wet ten opzichte van de voormelde binnenstoombooten wordt gelezen *het vijfde* in plaats van *het tiende*, en *zes malen* in plaats van *twaalf malen*.

Art. 10.

Deze wet treedt in werking met den 1sten Mei 1872.

Lasten en bevelen, dat deze in het *Staatsblad* zal worden geplaatst, en dat alle ministeriele departementen, autoriteiten, collegien en ambtenaren, wien zulks aangaat, aan de naauwkeurige uitvoering de hand zullen houden.

Gegeven te

De Minister van Financien,

[42. 3.]

MEMORIE VAN TOELICHTING.

Het wets-ontwerp komt overeen met dat, ingediend in de zittingen 1869—1870 (gedrukte stukken n°. 166) en 1870—1871 (gedrukte stukken n°. 6). Alleen is een nieuw artikel (9) toegevoegd.

Ten opzichte van de artt. 1 tot en met 8 geldt dus de toelichting van het vorig ontwerp, waarnaar korthedshalve wordt verwezen.

Naar aanleiding van het Eindverslag, uitgebragt in de zitting 1870—1871, wordt te kennen gegeven, dat de voorgestelde bepalingen in geen opzigt te kort doen aan de vrijstellingen, verleend bij art. 3 der wet van 13 Augustus 1849 (*Staatsblad* n°. 40).

Voorts dient in verband met dat Eindverslag ten opzichte van art. 5 opgemerkt, dat het belang van den schipper niet medebrengt bij hermeting de vertooning van den meetbrief te weigeren. Wordt toch het schip grooter bevonden dan de quitantie voor het vuur-, ton- en bakengeld aanwijst, dan kan hij door die vertooning de toepassing erlangen der tweede zinsnede van art. 6. En wanneer het schip kleiner wordt bevonden, dan verkrijgt hij door de op den meetbrief te stellen verklaring het regt om bij volgende gelegenheden minder te betalen. Het is dus niet noodig in de wet eene bepaling op te nemen, waardoor de schipper gedwongen wordt, bij hermeting van zijn vaartuig den meetbrief te vertoonen.

Evenmin schijnt noodig de bij het Eindverslag voorgestelde toevoeging aan art. 6 eener bepaling omtrent de verjaring der vervolgingen. Voor andere overtredingen in zake de vuur-, ton- en bakengelden, even als voor de contentieuse zaken betreffende de in- en uitgaande regten en accijnsen, geldt de gewone termijn van verjaring, bepaald bij art. 460 van het Wetboek van Strafvordering. Voor eene afwijking van den regel, alleen ten opzichte van de overtredingen, bedoeld bij art. 6 van het ontwerp, bestaat naar het schijnt geen grond.

Tot toelichting van het nieuwe art. 9 strekke, dat in den laatsten tijd geklaagd is over het hooge bedrag van het binnen vuur-, ton- en bakengeld, dat volgens art. 11 der evengenoemde wet van 13 Augustus 1849 verschuldigd is voor binnenstoombooten die uitsluitend goederen vervoeren.

Het regt voor de binnenstoombooten in het algemeen bedraagt naar dat tarief tien tot twaalfmaal meer dan dat voor andere binnenvaartuigen. Dat regt is niet te hoog voor de passagiersbooten, wanneer men in aanmerking neemt dat het slechts eenmaal in het jaar behoeft te worden betaald, en daarbij let op het aantal reizen, dat de booten gedurende dien tijd afleggen. De bedoelde verhouding is echter te bezwaard voor de stoombooten die uitsluitend voor het vervoer van goederen gebruikt worden, zoo als er na de wet van 1849 een aantal in de vaart zijn gekomen. Deze goederenbooten betalen voor het genot, dat zij voor de verlichting, betonning en bebakening hebben, onevenredig meer dan de zeilvaartuigen die voor hetzelfde oogmerk dienen, daar zij wel is waar in denzelfden tijd meer reizen doen dan deze vaartuigen, maar volgens het ingestelde onderzoek door elkander genomen niet meer dan het vijfvoud daarvan bereiken. Het is dus billijk voorgekomen het tarief voor de bedoelde goederenbooten dienovereenkomstig te verlagen.

De mindere opbrengst die hiervan voor de schatkist het gevolg zal zijn, behoeft van die verlaging niet terug te houden.